

nativet til superstaten. Hvis man ikke havde spillereglerne, så måtte man have en statsdannelse. Netop derfor har man de regler. Hvorfor har man de regler? Jamen det har man også for at beskytte hinanden mod de store staters dominans i forhold til små.

Der findes ingen bestemmelser i nugældende traktater eller i forslaget til regeringskonferencen i Nice, som så meget som giver et minimum af antydning af eller grundlag for, at levestandarden og velfærd i Danmark vil blive presset nedad eller harmoniseret. Det synspunkt har så været fremført: Jamen indirekte kommer det nok alligevel. Jeg vil sige til alle i Folketingssalen nu og til hele den danske befolkning, at det holder heller ikke. Der er ingen logik, ikke engang for perlehøns.

Hvis jeg skulle sætte mig ind i nejsidens argumentation for, hvordan det skulle føre til en harmonisering og en politisk integration på det sociale område, så har jeg hørt argumenterne.

Det ene er: Hvis der kommer en fremtidig konjunkturedgang inden for EU-området, så vil Danmark være nødt til at foretage sig noget for at undgå, at underskuddet bliver for stort, og da vi har en overvejende skattefinansiering, så er vi nødt til at harmonisere vores sociale velfærd.

Det er ikke rigtigt. Den danske suveræne stat har ligesom alle andre medlemsstater i EU, også dem inden for euro-området, fuldstændig frihed til at sammensætte sine indtægter til sit velfærdssamfund. Vi har fuldstændig frihed til at håndtere fremtidige konjunkturedgange under én betingelse: at vi overholder reglen om maksimalt at have 3 pct. underskud på de offentlige finanser.

Det andet, der skal stå fuldstændig klart i dag, er: Reglen om det maksimale underskud på 3 pct. af de offentlige finanser siger intet om og lægger heller ikke begrænsninger på, hvor stor den offentlige sektor skal være. De 3 pct. gælder for en stor offentlig sektor, og de 3 pct. gælder for en lille offentlig sektor. Det afgørende er at føre en sund økonomisk politik. Det fører altså heller ikke til social harmonisering, at vi har denne udmærkede, meget fornuftige regel, at pengene skal være der, før vi kan bruge dem.

Det vil også i fremtiden være sådan, at vi kan forbedre folkepensionen her i landet, hvis vi beslutter os til det og fremskaffer pengene til det. Pengene skal være der, før vi kan bruge dem. Det er ikke noget, EU har fundet på. Det er no-

get, der er meget fornuftigt. Det er noget, vi har efterlevet i mange, mange år – i hvert fald under den nuværende regering, men også under de fleste tidligere.

Det tredje argument, jeg har hørt, er: Jamen i de andre lande har man overvejende arbejds giverfinansierede og lønmodtagerfinansierede bidrag, og her har vi overvejende skattefinansierede bidrag til vores velfærd. Dertil må jeg sige, at det er et for forenklet billede. Vi står ikke foran en entydig, fælleseuropæisk model på den ene side og det danske velfærdssamfund på den anden side. Der er meget store forskelle landene imellem. Også i andre lande har man solidariske skatteindtægter, og man har selvfølgelig en overbygning på arbejdsmarkedsbidragene.

Men selv det argument står heller ikke distancen, for sagen er jo også den, at Danmark til enhver tid har suveræn ret til at bestemme, hvordan skatteindtægterne skal sammensættes.

Altså: Hvis vi er i et konjunkturtilbageslag, kan den danske regering sammen med et flertal her i Folketinget selv beslutte, om vores indtægter til at dække et underskud på de offentlige finanser overvejende skal være indkomstskat, afgiftsforhøjelser eller bidragsforhøjelser for arbejdsmarkedets parter. Ethvert seriøst arbejdende folketingsmedlem her i salen ved godt, at det forholder sig sådan. Sådan vil det også være i fremtiden. Det vil være en suveræn ret for os i Danmark selv at bestemme, om det er flere indtægter eller færre udgifter, eller om det er kombinationer deraf.

Der er ingen logik, ikke engang for perlehøns, i påstanden om, at den sociale harmonisering bliver sneget ind ad bagdøren. Det eksisterer ikke i andres verdener end i nejsigernes teoretiske virkelighed.

Jeg siger det, fordi det værste, vi næsten kan komme ud for i en folketingsdebat som denne her og også i en debat om en folkeafstemning, er at jage folk en skræk i livet.

Dertil kommer en anden meget enkel betragtning, og her taler jeg virkelig af syvethalvt års personlig erfaring ved forhandlingsbordet i Det Europæiske Råd. Jeg taler af erfaring fra masser af samtaler med mine kolleger rundt omkring i Europa. I al ubeskedenhed er jeg den, der nu har den højeste anciennitet af dem alle. Jeg taler om benhårde nattelange forhandlinger, jeg taler om masser af møder og rejser rundt til Europas hovedstæder. Der er ingen, og jeg gentager, der er ingen, der nogen sinde har givet